

ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล
THE RESULTS OF USING FLASHCARDS WITH STORYTELLING
TO DEVELOP PRONUNCIATION SKILLS
IN KINDERGARTEN CHILDREN

¹สุภาธิณี พรหมจันทร์ และ ²จิตโสภิน โสหา

¹Suphatinee Promchan and ²Jidsopin Soha

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, ประเทศไทย

¹Sisaket Rajabhat University, Thailand

¹suphatinee55@gmail.com, ²jidsopin.s@gmail.com

Received: March 3, 2025; **Revised:** June 25, 2025; **Accepted:** August 24, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กนักเรียนอายุ 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 19 คน ใช้เวลาในการวิจัยรวม 4 สัปดาห์ วันละ 30 นาที เวลา 08.30-09.00 น. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1)แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน จำนวน 16 แผน 2) แบบวัดการพูดออกเสียงคำ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดออกเสียงคำก่อนที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบเล่านิทาน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ =50.52) และหลังการจัด

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

² อาจารย์ สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้น คือ ($\bar{X} = 80.81$) 2) เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนุบาลมีความสามารถด้านการพูดออกเสียงคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : เด็กก่อนุบาล, บัตรคำประกอบการเล่านิทาน, ทักษะการออกเสียงคำ, การพูดออกเสียงคำ, นิทาน

Abstract

This research aimed to 1) study the effect of organizing experiences using flashcards for storytelling to develop the speaking skills of kindergarten children and 2) compare the speaking skills of preschool children before and after organizing experiences using flashcards for storytelling. The sample group used in this study was 4-5 year-old students studying in kindergarten 2, semester 2, academic year 2024, Ban Prasat School, Huai Thap Than District, Si Sa Ket Province, under the Si Sa Ket Subdistrict Administrative Organization, totaling 19 people. The research period was 4 weeks, 30 minutes per day, 8:30-9:00 a.m. The research instruments were 1) 16 flashcard experiences plan for storytelling and 2) Word pronunciation test. The research results found that 1) the skill of speaking words before receiving the experience using flashcards for storytelling had an average value of ($\bar{X} = 50.52$) and after receiving the experience, the average value was higher, which was ($\bar{X} = 80.81$) 2) Children who received the experience using flashcards for storytelling to develop the skill of speaking words in kindergarten had a significantly higher ability in speaking words at the statistical level of .01

Keyword : Kindergarten children, Flashcards for storytelling, pronunciation skills, pronunciation of words, storytelling

บทนำ

เด็กในช่วงอายุ 5-6 ปี ซึ่งเป็นวัยอนุบาล เป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการสำคัญที่สุดในชีวิต เด็กจะมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านสมอง การใช้ภาษา ตลอดจนทักษะด้านต่างๆทางสังคม อารมณ์และการเคลื่อนไหว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงอายุ 4-5 ปี จะเป็นช่วงเวลาที่มีสมองมีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างในการเรียนรู้ภาษา จึงจำเป็นที่จะต้องให้

ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนในระดับชั้นอนุบาล (ชูลีกร จาติเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร, อภิรดี ไชยกาล, 2560)

สำหรับเด็กในวัยอนุบาลนั้นพัฒนาการทางภาษาเป็นพัฒนาการที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะภาษาจะช่วยนำเด็กเข้าสู่โลกใหม่ ช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ภาษาจึงเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก (อมราพร สัตยานุกุล, 2546) เพราะความสำคัญของทักษะภาษาในวัยอนุบาลเป็นโอกาสทองของช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ ที่ควรพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ดังความเห็นของ (Cooper, 2007) ที่ว่า สำหรับเด็กเล็กนั้นเป็นเรื่องง่ายที่จะยอมรับภาษาหรือการออกเสียง เพราะเป็นวัยที่กำลังเรียนรู้ภาษาของตนเองเช่นกัน หากในวัยนี้เด็กมีประสบการณ์ที่ดีในการเรียนภาษาแล้วจะส่งผลให้การเรียนภาษาในอนาคตเป็นไปโดยง่าย ซึ่ง Halliday (1975 อ้างถึงใน Snow, 1998 อ้างถึงใน อมราพร สัตยานุกุล, 2546) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหรือประโยชน์ของการใช้ภาษาของเด็กไว้ดังนี้ คือ 1) เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการ 2) เด็กใช้ภาษาในการสั่งหรือควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น 3) เด็กใช้ภาษาสื่อสารในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น 4) เด็กใช้ภาษาในการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง แสดงอารมณ์ ความรู้สึก 5) เด็กใช้ภาษาในการแสวงหาข้อมูลความรู้ต่างๆ 6) เด็กใช้ภาษาในการคิดสร้างสรรค์จินตนาการ และ 7) เด็กใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากคำที่เด็กคิดและรู้ จะเห็นว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในรูปแบบต่างๆให้กับเด็กในวัยอนุบาลเกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาของเด็กอนุบาลจึงเน้นที่ภาษาพูด (นภเนตร ธรรมบวร, 2540)

การออกเสียงนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการพูด เนื่องจากองค์ประกอบสำคัญในการสื่อความหมายระหว่างกัน นั่นคือ เสียง ดังนั้นการออกเสียงจึงเป็นแนวทางสำคัญในการแสดงออกทางการสื่อความหมาย ซึ่งการออกเสียงที่ดีและถูกต้องจะนำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยพบ คือ เด็กอนุบาลพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน เช่น การออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด ซึ่งสิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในการออกเสียงคำ เพราะหากออกเสียงคำไม่ชัดเจนผู้ฟังจะไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร ดังนั้นการที่ผู้วิจัย ทราบถึงพัฒนาการทางการออกเสียงของเด็กในวัยอนุบาล จะทำให้สามารถส่งเสริมและพัฒนาการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะเป็นพื้นฐานทางภาษาที่ดีให้กับเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี ทั้งการฟัง การพูด ตลอดจนการอ่านและการเขียนในอนาคต นอกจากนี้การพูดของเด็กส่วนมากจะเป็นคำพูดที่ฟังไม่รู้เรื่อง จะรู้เรื่องเฉพาะกับคนใกล้ชิดเท่านั้น การไม่เข้าใจในสิ่งที่เด็กพูด จะทำให้เกิดความเข้าใจผิด ผู้ฟังไม่รู้ว่เด็กต้องการอะไร ทำให้ผู้ฟังเกิดความไม่เข้าใจในสิ่งที่เด็กอนุบาลต้องการสื่อสารและอาจทำให้เด็กมีพฤติกรรมถอยหลังคือ ใช้วิธีร้องไห้เหมือนเมื่อยังเล็ก (ศรียา และประภาภัทร นิยมธรรม, 2540)

การพัฒนาทักษะการออกเสียงคำสำหรับเด็กอนุบาลนั้นถือเป็นทักษะพื้นฐานของการพูดของเด็ก โดยปกติแล้วเด็กจะเริ่มพูดได้เป็นคำพูดที่มีความหมายในช่วงอายุ 1 ปี เช่น แม่ หม่า ไป เป็นต้นและจะเริ่มพูดได้เป็นประโยคในช่วงอายุ 2 ปี พอเริ่มเข้าสู่อายุ 3 - 4 ปี ลื่นจะทำงานได้ดีขึ้น เด็กก็จะเริ่มออกเสียง ร.เรื่อ ล.ลิง ได้ โดยเด็กจะเริ่มออกเสียงชัดเจนในพยัญชนะต่างๆ ตามช่วงวัย ได้แก่ ช่วงอายุ 2 ปี - 2 ปี 6 เดือน เสียงพยัญชนะที่พูดได้ชัดคือ ม, น, ห, ย, ค, อ ช่วงอายุ 2 ปี 7 เดือน - 3 ปี เสียงพยัญชนะที่พูดได้ชัดจะเพิ่มเสียง ว, บ, ก, ป เข้าไป ช่วงอายุ 3 ปี - 3 ปี 6 เดือน เพิ่มเสียง ท, ต, ล, จ, ผ ช่วงอายุ 3 ปี 7 เดือน - 4 ปี เพิ่มเสียง ง, ค ช่วงอายุ 4 ปี - 4 ปี 6 เดือน เพิ่มเสียง ฟ ช่วงอายุ 4 ปี 7 เดือน - 5 ปี เพิ่มเสียง ช ช่วงอายุ 5 ปี - 5 ปี 6 เดือน เพิ่มเสียง ส และอายุ 7 ปีขึ้นไป เพิ่มเสียง ร (วรวรรณ วัฒนาวงศ์สว่าง, 2017) ดังนั้นการพูดออกเสียงคำ จะทำให้เด็กอนุบาลได้เรียนรู้คำศัพท์และเกิดการจดจำความหมายของคำศัพท์ที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของภาษาที่มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ (Hatch, E., & Brown. S, 1995) กล่าวไว้ว่า คำศัพท์แต่ละบุคคลคือ ชุดคำศัพท์ที่บุคคลนั้นคุ้นเคยในภาษา คำศัพท์มักจะเติบโตและวิวัฒนาการตามอายุของผู้ใช้ภาษา อีกทั้งยังทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และเป็นพื้นฐานสำหรับการสื่อสารและการรับความรู้ คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเรียนรู้ เพราะหากผู้เรียนไม่มีคลังคำศัพท์ที่สามารถรู้และเข้าใจหรือจำได้ ก็ไม่สามารถพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ทั้งด้านการฟัง การพูด ตลอดจนการอ่านและการเขียน

เด็กในวัยอนุบาลที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ชอบเล่น ชอบความสนุกสนาน แต่ความสนใจและสมาธิในการจดจ่อต่อการเรียนค่อนข้างสั้น (Cameron. 2001 อ้างถึงใน มินตรา บุญญานิตย์. 2565) โดยจากการศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 พบว่าเด็กวัยนี้จะมีสมาธิจดจ่อกับบทเรียนได้ไม่นาน โดยเฉลี่ยประมาณ 15-20 นาที หากครูไม่มีสื่อที่น่าสนใจดึงดูดเด็กให้อยากเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Cooper, 2007) ที่กล่าวถึงผู้เรียนระดับนี้ว่า เป็นวัยที่สื่อ กิจกรรม และบทเรียนต้องสนุกเพื่อเป็นแรงดึงดูดให้อยากเรียน หากกิจกรรมไม่สนุกไม่น่าสนใจ จะทำให้ไม่อยากเรียน และควรเป็นกิจกรรมสั้นๆ ผู้สอนจึงควรหาสื่อหรือกิจกรรมที่สามารถดึงดูดความสนใจของเด็กวัยนี้ได้ ดังนั้นจะทำให้เห็นว่าสื่อและกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะทั้งสองอย่างจะเป็นตัวกลางเชื่อมโยงเนื้อหาของผู้สอนที่ต้องการถ่ายทอดสู่ผู้เรียน

การใช้บัตรคำศัพท์เป็นการฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาในเด็กอนุบาลได้ดียิ่ง เพราะบัตรคำศัพท์จะช่วยทบทวนความจำ จะช่วยให้เด็กทบทวนความหมายของคำศัพท์โดยการมองภาพและนึกถึงความหมายในเวลาเดียวกัน ทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์เพื่อรับสารและส่งสารจนนำมาสู่การออกเสียงคำศัพท์ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ไวกว่าและจดจำได้ดีกว่า (มินตรา บุญญานิตย์ , 2565) บัตรคำจึงถือเป็นสื่อการสอนที่เหมาะสมในการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ๆ ให้เด็กได้ฝึกฝน และทบทวนหลังจาก

ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ นอกจากบัตรคำแล้วครูอาจจะจัดประสบการณ์โดยให้เด็กดูบัตรภาพที่สื่อความหมายของคำนั้นๆก็ได้ สอดคล้องกับ (สังเวียน สฤชติกุล, 2531) อ้างถึงใน (มินตรา บุญญานิตย์, 2565) การใช้บัตรคำที่เป็นสื่อรูปภาพและภาพวาด ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพซึ่งสื่อความหมายของคำได้อย่างชัดเจน หรือ เราสามารถเรียกบัตรคำศัพท์ได้อีกอย่างว่า สื่อโสตทัศนวัสดุ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดผู้เรียนด้วยภาพและสามารถใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจเรียนมากขึ้น

การเล่นิทานที่มีภาพประกอบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์นั้น จะช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากการฟังนิทานหรือเรื่องราวต่างๆร่วมกันเด็กจะพัฒนาภาษาได้อย่างเป็นองค์รวม ไม่ว่าจะเป็นการจำแนกความแตกต่างของเสียงหรือการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ เมื่อฟังเรื่องราวหรือนิทานแล้ว ผู้สอนจะต้องสรุปและพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาในนิทาน พร้อมทั้งอธิบายความหมายของคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ในเรื่องด้วย ทั้งยังเป็นการส่งเสริมทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา เป็นตัวกลางที่เชื่อมโยงความรู้ทางภาษา ได้เรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างของประโยคจากการฟังนิทาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำรายละเอียดได้ (อภิรติ ไชยกาล, 2562 : 24-26 อ้างถึงใน (มินตรา บุญญานิตย์, 2565) นิทานเป็นสื่อการสอนที่สำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยเพราะการเล่นิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่เด็กให้ความสนใจ อยากรู้ อยากทำตาม และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่ฟังปรารถนา นิทานสามารถทำให้เด็กคล้อยตามเนื้อหาที่ครูเล่า มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ได้โต้ตอบ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ช่วยให้เด็กพัฒนาภาษาได้อย่างดี (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551) การที่ครูหรือผู้ใหญ่ได้ใกล้ชิดกับเด็กโดยการเล่านิทานหรือเรื่องราวต่างๆ จะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจเด็กได้ดี ช่วยเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดี ตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็กช่วยชดเชยประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กในชนบทให้มีความเท่าเทียมกับเด็กในเมือง เสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ความคิดและจินตนาการแก่เด็ก (วาโร พึ่งสวัสดิ์, 2544)

ด้วยความเป็นมาและเหตุผลดังกล่าว การพูดออกเสียงคำเป็นพื้นฐานสำคัญของการพูดอย่างถูกต้องชัดเจน ทำให้เด็กอนุบาลมีทักษะและความสามารถในการพูดสื่อสารกับบุคคลอื่นได้อย่างถูกต้อง ใช้ถ้อยคำที่ชัดเจน เมื่อผู้ฟังได้ฟังย่อมเกิดความเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนี้ การเรียนรู้คำศัพท์ถือว่าเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะทางภาษาอื่นๆ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล โรงเรียนบ้านปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กอนุบาลและผู้สนใจ ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการพูดออกเสียงคำของเด็ก ซึ่งจะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัด

ประสบการณ์สำหรับเด็กตลอดจนนำข้อมูลในการพัฒนาส่งเสริมทักษะการพูดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับช่วงวัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนูบาล
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนูบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนูบาล โรงเรียนบ้านปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี ในระดับชั้นอนุบาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 3 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 55 คน โรงเรียนบ้านปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชาย-หญิงที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านปราสาท อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยการสุ่มอย่างเจาะจง (purposive sampling)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) การออกเสียงส่วนประกอบของคำ ได้แก่ พยัญชนะต้น เสียงอักษรควบกล้ำ เสียงตัวสะกด เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ 2) การออกเสียงคำในนิทาน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ครั้ง ต่อวัน วันละ 30 นาที

3.2 แบบวัดการพูดออกเสียงคำ ประกอบด้วย แบบวัดทักษะการพูดออกเสียง (เสียงพยัญชนะต้น เสียงอักษรควบกล้ำ เสียงตัวสะกด เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์) และแบบวัดทักษะการพูดออกเสียงคำจากนิทาน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนและหลังโดยใช้ t-test สำหรับ Dependent Sample (บุญเชิด ภิญโญ อนันตพงษ์. 2521ก: 99)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล ผลปรากฏดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาลในการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน

ทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม	
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.
1. ทักษะการออกเสียงส่วนประกอบของคำ				
1.1 เสียงพยัญชนะต้น	44.38	2.24	93.24	0.76
1.2 เสียงอักษรควบกล้ำ	52.63	6.31	71.75	4.88
1.3 เสียงตัวสะกด	60.78	5.56	97.11	1.11
1.4 เสียงสระ	60.39	2.13	83.51	1.17
1.5 เสียงวรรณยุกต์	41.60	20.80	100.00	0.00
รวม	51.96	8..86	89.12	11.54
2. ทักษะการออกเสียงคำในนิทาน				
2.1 นิทานเรื่อง เด็กเลี้ยงแกะ	50.17	1.07	59.47	1.83
2.2 นิทานเรื่อง ราชสีห์กับหนู	45.43	1.70	71.23	1.27
2.3 นิทานเรื่อง ขวานากับงูเห่า	47.20	1.30	79.13	1.70
2.4 นิทานเรื่อง มดกับตั๊กแตน	53.50	1.67	80.17	1.80
รวม	49.08	3.54	72.50	9.56
รวมทั้งหมด	50.52	6.20	80.81	10.55

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนบาล ทั้งในด้านการออกเสียง ส่วนประกอบของคำ และด้านการออกเสียงคำในนิทาน ก่อนที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ บัตรคำประกอบเล่านิทาน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 50.52) และหลังการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้น คือ ($\bar{X}$ = 80.81)

2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน ผลปรากฏดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กก่อนบาลก่อนและหลังการจัด ประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน

ทักษะการพูดออกเสียงคำ ของเด็กก่อนบาล	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1. ทักษะการออกเสียงส่วนประกอบของคำ	51.96	8.86	89.12	11.54	12.98	0.00
2. ทักษะการออกเสียงคำในนิทาน	49.08	3.54	72.50	9.56	25.04	0.00
รวม	50.52	6.20	80.81	10.55	19.94	0.00

จากตารางที่ 2 พบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออก เสียงคำของเด็กก่อนบาลโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อภิปรายผล

ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออก เสียงคำของเด็กก่อนบาล มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เด็กก่อนบาลหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานมีทักษะ การพูดออกเสียงคำโดยรวมสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า เด็กก่อนบาลมีทักษะการพูดออก เสียงคำสูงขึ้นโดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า เด็กได้รับการจัด ประสบการณ์ที่พร้อมและมีวัสดุอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทำให้เด็กสามารถใช้ไสตประสาทในการ รับเสียง เกิดเป็นการจดจำผ่านการได้ยิน และสามารถแปลงเสียงออกตามลักษณะของเสียงที่ได้ยิน และอีกประการหนึ่งคือครูผู้สอนมีการพูดเลียนแบบเสียงตามที่ได้ยินและครูมีการสอดแทรกคำถาม จากการเล่านิทาน เพื่อให้เด็กได้คิดหาคำตอบและสามารถตอบคำถามโดยการแปลงเสียงออกมาเกิด เป็นคำและสามารถเข้าใจความหมายได้สอดคล้องกับญัตติ ศีลาภรณ์ (2556) กล่าวว่า การพูด เลียนแบบบทสนทนาของตัวละครตามเนื้อเรื่องและมีการสอดแทรกคำถามจากครูเพื่อให้เด็กได้รู้จัก คิดตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังตามความคิดของตนเอง สอดคล้องกับ แบลน ฟอร์ คิตส์ กล่าวว่า นิทานช่วยให้เด็กได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้องรวมทั้งพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ซึ่งการใช้บัตร

ภาพประกอบการเล่านิทานจะเป็นตัวช่วยหนึ่งที่ทำให้เด็กอนุบาลสามารถจดจำคำศัพท์ผ่านการดูบัตรภาพ และบัตรภาพก็เป็นตัวสร้างความสนใจและเสริมแรงให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดออกเสียงคำที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ ฮอลลาแฮม และคูฟแมน อ้างถึงใน (จิรวรรณ นนทะชัย , 2555) กล่าวว่า กระบวนการเรียนภาษาของเด็กเกิดจากการตอบสนองอย่างหลากหลายต่อสิ่งเร้ารอบตัว พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้า คือ ความพยายามลองใช้วิธีะในการเปล่งเสียงต่างๆ ทำให้อวัยวะหลายส่วนทำงานพร้อมกัน ได้แก่ สมองทำหน้าที่ในการมองเห็น ได้ยิน สะสมความจำ จำว่าแม่แบบ (คือตัวเร้า) นั้น ทำริมฝีปากอย่างไร มีสีหน้าท่าที่สายตา คิ้ว และสัมผัส ด้วยอาการอย่างไร เด็กก็จะทำพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าในกิจกรรมการเล่านิทาน ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัด (Laws of Exercise) ของธอร์นไดค์ ที่กล่าวว่า เมื่อต้องการให้เด็กมีทักษะจะต้องให้เกิดความเข้าใจ และหมั่นฝึกฝนบ่อยๆเด็กเรียนรู้จากการสังเกต โดยการฟังในสิ่งที่ครูพูด อ่านริมฝีปากของครูและพูดตาม ซึ่งสอดคล้องกับ เพียเจท์ ที่กล่าวว่า พัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กในขั้นที่ 2 ขั้นก่อนการปฏิบัติการ เด็กช่วง 2-6 ปี จะถือเอาตัวเองเป็นสำคัญ (self Centered) และการเรียนรู้จากการสัมผัสและใช้ทุกส่วนของร่างกายในการทำกิจกรรม นอกจากนี้การที่เด็กได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษากับเพื่อนและครู ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านการพูดสูงขึ้นแล้วบรรยากาศในขณะที่ทำกิจกรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่กระตุ้นให้เด็กมีโอกาสฝึกพูดและมีพัฒนาการทางการพูดที่สูงขึ้น

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาลก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทาน โดยก่อนการจัดประสบการณ์นั้นพบว่าเด็กมีปัญหาการออกเสียงคำซึ่งอาจจะมีมาจากหลายปัจจัย ได้แก่ในด้านร่างกายของเด็กและด้านสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นภาคอีสาน ซึ่งสอดคล้องกับ สมมติฐานที่ว่านอกจากสื่อหรือสิ่งเร้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการด้านการพูดที่สูงขึ้นนั้น การพูดยังมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดออกเสียงดังนี้ 1) ความพร้อมทางร่างกาย นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาลเป็นอย่างมาก เนื่องจากการพูดจำเป็นต้องขับเคลื่อนด้วยอวัยวะที่ใช้ในการพูด เช่น ริมฝีปาก ลิ้น เพดานลิ้น ฟัน เป็นต้น ในขณะที่เด็กยังเล็ก อวัยวะยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ เด็กจึงยังไม่สามารถที่พูดออกเสียงได้ถูกต้อง แต่หากทำได้เพียงเปล่งเสียง อ้อแอ้ หรือร้องไห้ เพื่อส่งสัญญาณให้กับพ่อแม่รับรู้ และพ่อแม่ก็จะแปลความหมายจากเสียงร้องของเด็กต่างกันไป เช่น เด็กส่งเสียงร้องเมื่อหิวหรือเจ็บ เป็นต้น แต่เมื่อเด็กเจริญเติบโตตามวัยและมีพัฒนาการตามวัย เด็กจะสามารถพูดออกเสียงเป็นคำที่มีความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อีกด้วย จากการศึกษาของผู้วิจัย พบว่า เด็กอายุ 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีพัฒนาการทางการพูดอยู่ในระดับร้อยละ 60-80 ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กบางคนมีรูปปากที่ค่อนข้างใหญ่และมีลิ้นที่มีขนาดใหญ่ ทำให้ในขณะที่พูดนั้น จะพูดในลักษณะที่ออกเสียง

พยัญชนะที่ผิดเพี้ยน เช่น ช้าง เด็กจะออกเสียงว่า ช้าง จากเสียง “ช ช้าง” จะกลายเป็นเสียง “ซ โซ่” คำว่า กิน เด็กก็จะพูดว่า จิน จากเสียง “ก ไก่” จะกลายเป็นเสียง “จ จาน” เป็นต้น สอดคล้องกับ อมราพร สัตยานุกุล (2546) กล่าวว่า จากการการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาการออกเสียงคำของเด็กอนุบาลอายุ 3-4 ปี พบว่า มีเด็กอนุบาลคนหนึ่งที่มีฟันหน้าหลอ เด็กคนนี้พูดชัดบ้างไม่ชัดบ้าง โดยจะออกเสียงพยัญชนะต้น /ฟ/ เป็น /ป/ เนื่องจากเสียง/ฟ/ เป็นเสียงที่จะต้องใช้ฟันในการออกเสียงด้วย เด็กจึงไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะต้น /ฟ/ ได้ถูกต้อง 2) สภาพแวดล้อมในท้องถิ่น เนื่องจากพื้นที่ที่ผู้วิจัยใช้ทำการทดลองอยู่ในภาคอีสาน จังหวัดศรีสะเกษ เด็กมักจะคุ้นเคยกับภาษาพื้นถิ่นของตนเองนั่นคือภาษาอีสาน ทำให้เด็กมักจะพูดออกเสียงผิดเพี้ยนไปเป็นภาษาพื้นถิ่นของตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเมื่อเด็กพูดภาษาไทย เพราะเด็กเข้าใจความหมายของคำในภาษาไทยเป็นภาษาอีสาน เช่น ช้อน ภาษาลาว กะช้อน เป็นต้น เมื่อเด็กสังเกตบัตรคำ เด็กจะพูดออกมาเป็นภาษาที่ตนเองเข้าใจนั่นคือภาษาถิ่นของตน ทำให้ผู้วิจัยต้องค่อยๆปรับและฝึกทักษะการพูดออกเสียงกับเด็กอนุบาลให้มากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของแมคอินทอช อ้างถึงใน (รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551) ที่กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของเด็กว่า มี 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 เด็กต้องมีโอกาสรับฟังภาษาที่จะเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของคำที่ได้ยินและสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ขั้นที่ 2 เด็กจะพยายามเลียนแบบคำ วลีหรือรูปประโยคจากครู ขั้นที่ 3 เด็กจะพยายามออกเสียงและพูดออกมาให้ถูกต้องและเป็นไปโดยอัตโนมัติด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้น แต่ทั้งนี้ก็มีสาเหตุอีกประการ คือ อายุ เด็กบางคนมีอายุน้อยเมื่อเข้าเรียน การที่เด็กเข้าเรียนเร็วมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อเสียคือ เด็กมีประสบการณ์ทางภาษาน้อยจะรู้แต่คำในภาษาถิ่นของตนเอง หรือบางคนอาจช้ากว่านั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ กีเซล ที่กล่าวว่า พัฒนาการของเด็กจะเป็นไปตามธรรมชาติ ตามอายุของเด็ก เมื่อถึงวันนั้นเด็กจะแสดงพฤติกรรมต่างๆโดยไม่ต้องเร่งฝึกเด็ก นักการศึกษาหรือพ่อแม่ควรให้อิสระเด็กในการทำกิจกรรมต่างๆ ดังนั้นหากต้องการให้เด็กมีการพัฒนาทักษะการพูด เด็กควรได้รับการจัดกิจกรรมแบบซ้ำๆเพื่อให้เกิดการซึมซับ

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

จากการศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาล ทำให้ได้ผลการวิเคราะห์การออกเสียงของเด็กอนุบาล ใน 1) ด้านทักษะการออกเสียงส่วนประกอบของคำ เช่น การออกเสียงพยัญชนะต้น อักษรควบกล้ำ ตัวสะกด สระและวรรณยุกต์ ซึ่งทำให้ทราบถึงปัญหาในการออกเสียงคำที่เด็กส่วนใหญ่ออกเสียงยังไม่ชัดเจน 2) ด้านการออกเสียงคำจากนิทาน ทำให้คุณครูสามารถที่จะนำข้อมูลดังกล่าวไปออกแบบ

เพื่อพัฒนาการแผนการจัดประสบการณ์ที่ช่วยพัฒนาการออกเสียงและฝึกฝนในส่วนที่ได้กยังต้องพัฒนาได้ และนอกจากนี้ยังได้เปรียบเทียบความสามารถในการพูดออกเสียงคำของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้บัตรคำประกอบการเล่านิทานว่าสามารถที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดออกเสียงคำของเด็กอนุบาลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จิรวรรณ นนทะชัย . (2555). *ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานประกอบการวาดภาพ*. ปริญญาานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูลีกร จาติเสถียร,กันตวรรณ มีสมสาร, อภิรติ ไชยกาล. (2560). *การส่งเสริมความสามารถทางภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย*.วิฤตและแนวทางแก้ไข. บริษัท พลัสเพรส จำกัด.
- ณัฐวดี ศิลากรณ์. (2556). *ผลการจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานวงกลมที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กอนุบาล* .
- นภเนตร ธรรมบวร. (2540). *การประเมินพัฒนาการเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). *ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในภาคอีสาน*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรวรรณ วัฒนวงศ์สว่าง. (2017). *ลูกพูดไม่ชัด ปัญหาที่ผู้ปกครองไม่ควรมองข้าม*. เข้าถึงได้จาก Rama Channel ขับเคลื่อนสังคมไทยให้สุขภาพดี:
<https://www.rama.mahidol.ac.th>
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2544). *การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศรียา และประภาภัทร นิยมธรรม . (2540). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- สังเวียน สฤณีกุล. (2531). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อมราพร สัตยานุกุล. (2546). การออกเสียงคำของเด็กอนุบาลอายุ 3 ถึง 4 ปี ในกรุงเทพมหานคร.

ใน *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. เข้าถึงได้จาก คลัง

ปัญญาจุฬาฯ: <https://digiverse.chula.ac.th>

Hatch, E., & Brown. S. . (1995). *Vocabulary , Semantics, and Language Education*.

New York: Cambridge University Press.